

Arrest

nr. 126 472 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. DANCET en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine en bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meer bepaald uit het district Kandze. U verklaarde in 2002 illegaal te zijn gevlucht naar India. U reisde illegaal naar Nepal van waaruit u via het Reception Centre naar India reisde. In India leefde u van 2003 tot 2013 in het Sera klooster. Tussen 2003 en 2011 studeerde u er. Tussen 2011 en 2013 was u monnik in het Sera klooster. Volgens uw verklaringen hebben Tibetanen in India geen rechten. Wanneer men naar een andere deelstaat wilt reizen moet men hiervoor eerst toestemming vragen. Daarnaast moet men ook zijn RC (Registration Certificate for Tibetans) laten verlengen. Wanneer men verder studeert heeft men niet dezelfde rechten als de Indiërs. Voorts wilde u terugkeren naar Tibet maar kon u daarvoor geen documenten bekomen. Omwille van deze redenen besloot u India te verlaten. Op 15 december 2013 reisde u van India naar Frankrijk met een transit in een onbekend land. U maakte

daarbij gebruik van uw eigen IC (Identity Certificate). Vanuit Frankrijk werd u door de smokkelaar met de trein naar België gebracht. Op 16 december 2013 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw green book, een fotokopie van twee attesten van een Engelse cursus, uw certificaat van secondary education, een attest van het Sera klooster, een attest van het reception centre van Dharamsala, een fotokopie van een attest van het reception centre van Nepal, een fotokopie van uw hukoupagina en foto's.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in 2002 heeft u van 2003 tot 2013 in India verbleven. Tussen 2003 en 2011 studeerde u in het Sera klooster. Tussen 2011 en 2013 leefde u als monnik in het Sera klooster.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (zie gehoorverslag CGVS p.3 en 4) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast. **Ten eerste** werd u gevraagd waarom u India hebt verlaten. U verklaarde dat er geen goede 'rechten' zijn in India en dat u wilde terugkeren naar Tibet. Vooreerst merkt het CGVS op dat uit informatie waarover het beschikt blijkt dat Tibetaanse bannelingen in India wel over een heel aantal rechten beschikken. Daarnaast moet het CGVS vaststellen dat u weliswaar verwijst naar 'rechten', maar dat u daar zelf weinig concrete inhoud aan kan geven en dat u amper deze beweerde beperking van 'rechten' op uzelf toepast. Immers, gevraagd naar verduidelijking wat u precies bedoelt dat er geen goede rechten zijn, stelde u dat u niet de vrijheid had die iemand nodig heeft. Opnieuw gevraagd naar verduidelijking, verklaarde u dat een RC niet dezelfde rechten geeft. Als je naar een andere deelstaat wilt reizen moet je eerst een vertrekstempel vragen. Je moest je RC ook laten verlengen. Als je dat niet op tijd doet vraagt de politie geld. Echter heeft dit niet zozeer te maken met een beperking van rechten maar met de modaliteiten van de RC. Wederom gevraagd naar wat u bedoelt dat er geen goede rechten zijn, stelde u dat u graag wilt terugkeren naar Tibet en dat u daarvoor niet de nodige documenten kunt krijgen. Verder gevraagd naar wat u bedoelt wanneer u stelt dat u geen rechten hebt, verklaarde u dat het belangrijkste is dat u geen document kunt bekomen om terug te keren naar Tibet. U voegde daar nog aan toe, dat als je verder studeert, er geen mogelijkheid zal zijn om dezelfde rechten te hebben als Indiërs. U besloot met 'er is geen vrijheid, er is geen gelijkheid en er is geen toekomst' (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Zoals reeds aangehaald, u bent vaag in uw antwoorden en u hebt amper concrete toepassingen gegeven die gewag maken van serieuze problemen voor u. Aldus maakt u in geen geval gewag van zwaarwichtige problemen die aan de basis zouden liggen van uw vertrek uit India. De hoofdreden, dat u vanuit India niet naar Tibet kan terugkeren, is hoe dan ook geen element waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. **Ten tweede** werd u gevraagd waarom u niet zou kunnen terugkeren naar India. Opnieuw stelde u dat u geen rechten hebt en dat u een document wilt bekomen om te kunnen terugkeren naar Tibet (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Dit valt evenmin onder een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. **Ten slotte** werd u gevraagd waarom u geen asiel hebt aangevraagd in Frankrijk. U verklaarde dat uw bestemming van in het begin België was

(zie gehoorverslag CGVS p. 6). Dergelijke verklaring is onafdoende. De vaststelling dat u geen asiel aanvraag in Frankrijk toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en dat u India niet bent ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging of risico op ernstige schade.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellow book genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen.

Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaarde u dat u niet wist waar de Indiase autoriteiten hier zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 3). Dit is geen afdoende argument. U kunt zich hierover immers informeren.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde uw green book, een fotokopie van twee attesten van een Engelse cursus, uw certificaat van secondary education, een attest van het Sera klooster, een attest van het reception centre van Dharamsala, een fotokopie van een attest van het reception centre van Nepal, een fotokopie van uw hukoupagina en foto's, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Wanneer de Chinese nationaliteit van verzoeker vaststaat moet enkel de nood aan bescherming met betrekking tot China worden onderzocht. India kan niet worden aanzien als een land van eerste asiel, daar het de Conventie van Genève niet geratificeerd is. Daardoor is het risico op uitwijzing naar China niet uitgesloten. Daarnaast zijn de rechten geboden aan Tibetanen die over een RC beschikken in India absoluut niet gelijklopend met deze verbonden aan het vluchtelingenstatuut in België. De specifieke regelgeving met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen in India kan bezwaarlijk vergeleken, laat staan gelijk gesteld, worden met de vluchtelingenstatus onder de Conventie van Genève en de daarmee gepaarde bescherming. De bescherming in India kan enkel worden aanzien als een soort van subsidiaire bescherming en India kan niet worden aanzien als eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.2. Bij haar aanvullende nota d.d. 20 mei 2014 bezorgt de verzoekende partij de Raad een rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen van maart 2014.

Bij haar aanvullende nota van 15 mei 2014 voegt de verwerende partij de “COI Focus CHINA/INDIA De Tibetaanse gemeenschap in India”, van 11 maart 2014, de “COI Focus. China. India. De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India” van 25 maart 2014 en de “COI Focus China. De Vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China” van 25 maart 2014.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. Verzoekers identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Verzoeker is van Tibetaanse origine en is geboren in de Volksrepubliek China (VRC), district Kandze, provincie Sichuan, in de Tibetaanse Autonome Regio (stuk 9, verklaring, vraag 5; stuk 4, gehoorverslag, p. 2). Verzoeker verklaart Chinees te begrijpen en stelt nog contact te hebben met zijn familie die nog steeds in Tibet verblijft (stuk 4, gehoorverslag, p. 2, 3). Tevens legt verzoeker een pagina van zijn Hukou neer (stuk 4, gehoorverslag, p. 3).

2.5. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Waar de verzoekende partij zich vooreerst de vraag stelt of India als eerste land van asiel kan worden beschouwd omdat India het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, wijst de Raad erop dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.” (eigen onderlijning).

Gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een 'reële bescherming' geniet. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat, en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asielland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota verwijst naar de nota van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen en de artikelen 35 en 38, lid 1 van de Procedurerichtlijn, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvullende nota zelf aangeeft dat uit het gebruik van het woord 'kunnen' in deze artikelen voortvloeit dat het in se niet om een minimumnorm voor de lidstaten gaat en zij bijgevolg niet verplicht zijn om het begrip 'reële of voldoende bescherming' op dergelijke wijze in te vullen.

Daargelaten de discussie over de 'voldoende' in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus 'reële' bescherming in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *"de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten"*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term "reëel" (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dan het woord "voldoende" (adequaat). Zoals onder zal blijken kan er geen twijfel aan bestaan dat verzoeker geniet van een reële bescherming in India.

2.6. Daargelaten de vraag of verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China, zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daarop heeft vastgesteld dat verzoeker reële bescherming geniet in India als 'eerste land van asiel' en gemeend heeft dat verzoeker gelet op artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geen behoefte had aan internationale bescherming. Verzoeker betwist dat hij in India een status had die hem reële bescherming gaf en stelt dat een risico op uitwijzing naar China er niet uitgesloten is.

2.7. De *"COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*, van 6 februari 2014, die aan het administratief dossier werd toegevoegd, en de actualisatie van deze COI Focus van 11 maart 2014, die aan de nota en aanvullende nota van de verwerende partij werd toegevoegd, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een *Registration Certificate (RC)* beschikken en *"In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt"*. Uit deze landeninformatie bij het administratief dossier blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Dit beleid werd in India vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*).

Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk en precair is en daardoor geen reële bescherming biedt. Uit de vaststelling dat *Registration Certificates* een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (*Information Pertaining Tibetan Nationals*) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de *"long term staying Tibetans"* in de praktijk "gemakkelijk" verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen

volgens zowel de SP (Politie) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht doorgaans ook zonder enig probleem een "Long Term Stay RC". Verzoeker verklaart weliswaar dat hij zijn RC moest laten verlengen en dat de politie geld vraagt als je dit niet op tijd doet, maar nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker zelf problemen heeft gekend bij het verlengen van zijn RC (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Ook uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend zijn waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Verzoeker toont geenszins aan dat dat het bekomen van een RC of de verlenging ervan afhankelijk is van de goodwill van de regering.

Integendeel ook indien sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen of smeergeld moeten betalen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *"Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt"* (zie COI focus van 6 februari 2014). Voor zover verzoeker stelt dat de wettelijke sanctie voor het niet verlengen van hun RC ook op Tibetanen "lijkt" van toepassing te zijn, merkt de Raad op dat dit slechts een bewering is zonder enige grondslag.

Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. Bijgevolg stelt de Raad vast dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben, hetgeen *in casu* ook blijkt uit verzoekers ongemoeid verblijf in India tussen 2003 en 2013 (stuk 4, gehoorverslag, p. 4, 5).

Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar gevestigd heeft in India. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Waar verzoeker erop wijst dat deze beleidsinstructies zeer eenvoudig kunnen worden gewijzigd, conjunctuurgevoelig zijn en weinig rechtszekerheid bieden en dat de overheid kan beslissen zoals het haar goed uitkomt, maakt zij dit geenszins in concreto aannemelijk. Er zijn geen concrete aanwijzingen dat het Indiase beleid ten opzichte van Tibetanen zal veranderen.

2.8. Tevens wordt in het administratief dossier aanwezige landeninformatie uitdrukkelijk gesteld dat *"Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)".* Aldus kan op basis van de algemene informatie blijken dat de Tibetanen in India in de praktijk een legaal en continu verblijfsrecht genieten, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden.

Wat betreft de vrees voor vervolging ten aanzien van zijn eerste land van asiel stelt verzoeker dat hij als Tibetaan geen goede rechten had in India. Daarnaast stelt verzoeker dat hij er geen documenten kon krijgen om terug te keren naar Tibet (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat Tibetanen in India wel degelijk toegang hebben tot gezondheidszorg, onderwijs, justitie, huisvesting en basisvoorzieningen. Verzoeker brengt geenszins concrete elementen aan die wijzen op een vluchtelingenrechtelijke vrees. Zo stelt hij zelf dat hij, behalve het feit dat hij geen rechten had, geen speciale reden had om India te verlaten (stuk 4, gehoorverslag, p. 5). Ook wanneer hem op het einde van het gehoor nogmaals gevraagd wordt waarom hij niet kan terugkeren naar India stelt verzoeker slechts dat hij geen rechten heeft en een document wil bekomen om terug te keren naar Tibet (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). Nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij persoonlijk geïsoleerd werd, noch dat verzoeker een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade dient te koesteren in India. Waar de raadsman van verzoeker op het einde van het gehoor de vraag stelt of verzoeker het recht had om een huis te kopen en verzoeker stelt dat het heel moeilijk is omdat de politie zal komen en men de volgende dag een andere prijs zal vragen, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf verklaart nooit geprobeerd te hebben een huis te kopen en dit slechts van horen zeggen heeft (stuk 4, gehoorverslag, p. 7). In de aanvullende nota verwijst verzoeker naar een schrijven van het Tibet Office uit Brussel. Ook hieruit blijkt Tibetanen in India wel degelijk toegang hebben tot de arbeidsmarkt, het

hoger onderwijs en het verwerven van eigendom, zij het onder bepaalde voorwaarden en met beperkingen. Hieruit kan echter geenszins een vluchtelingenrechtelijke vrees of een reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. De Raad stelt vast dat het verder niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in India werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Waar verzoeker verwijst naar bepaalde Canadese rechtspraak waaruit blijkt dat Tibetanen die in India geboren zijn binnen een bepaalde periode niet in staat zijn om zich officieel als burgers te laten erkennen, om hieruit af te leiden dat er geen garantie is op toegang tot justitie en politie, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins geboren is in India en aldus met dergelijke algemene opmerkingen in zijn hoofde geen vluchtelingenrechtelijke vrees of reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt. Verzoekers asielaanvraag ten opzichte van de situatie in India is manifest ongegrond.

2.9. De argumenten van verzoekende partij in het verzoekschrift en de aanvullende nota inzake de gevaren van refoulement zijn evenmin gegrond. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, van 6 februari 2014 en de actualisatie ervan van 11 maart 2014, blijkt dat de Indiase Supreme Court het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

De facto kan uit de aan de verweernota toegevoegde *“COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe”* blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen.

Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat het om “questions” betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in het rechtsplegingsdossier vervatte informatie verwijst. Bovendien heeft verzoeker zelf nooit gesteld dat hij deportatie vreesde naar China, meer nog verzoeker verklaarde uitdrukkelijk zelf terug naar Tibet te willen (stuk 4, gehoorverslag, p. 5).

2.10. Ten slotte en ook al is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat hij niet naar India kan terugkeren, kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, van 29 januari 2014, blijken dat *“Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indiase diplomatieke post van zijn verblijfplaats een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel”*. Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen. Tevens blijkt dat *“Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden “na uitgebreide onderzoeksdaten”. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro”*. In zoverre verzoeker stelt dat hij niet meer in het bezit is van zijn IC omdat deze door de smokkelaar werd afgenomen (stuk 4, gehoorverslag, p. 3), kan met de hulp van de *Central Tibetan Administration*, een duplicaat van een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

Verzoeker beschikte over een Registration Card (RC) en een Identity Card (Yellow Book) (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 5, 6). Verzoeker verklaarde met zijn eigen IC te hebben gereisd. Verzoeker stelt dat zijn IC werd afgenomen door de smokkelaar en dat hij 980.000 roepies heeft betaald voor de reis (stuk 4, gehoorverslag, p. 3, 6). Dat verzoeker zijn IC diende af te geven aan de smokkelaar kan niet

overtuigen gezien dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoeker bijna een miljoen roepies zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze kon reizen. Aldus wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker zijn IC niet in zijn bezit had bij de binnenkomst in België. Verzoeker zou overigens geen enkele poging ondernomen hebben om een duplicaat aan te vragen bij de Indiase ambassade (stuk 4, gehoorverslag, p. 3).

Aldus kan niet worden ingezien waarom verzoeker met zijn IC -dan wel met een duplicaat IC- niet kan terugkeren naar India. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota er op wijst dat op basis van de informatie in het bijgevoegde rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan vluchtelingen blijkt dat er zich wel serieuze problemen voordoen in de praktijk bij de terugkeer naar India, maakt hij, mede gelet op hetgeen hoger is vastgesteld, niet concreet aannemelijk dat hij persoonlijk problemen zal ondervinden. Hij toont evenmin aan dat zijn situatie kan gelijkgesteld worden met de in het rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen aangehaalde gevallen en opmerkingen.

Ten slotte verklaarde *“de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India”* (zie informatie administratief dossier). Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die vermag deze conclusie te wijzigen.

2.11. De overige argumenten, stukken en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten noch doen zij afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

2.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen bij een terugkeer naar zijn land van eerste asiel, India.

2.13. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.14. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij in India geen reële bescherming geniet in toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF